

Δώσε αγάπη στον πάσχοντα συνάνθρωπο και αγόρασε τον Παράδεισο

Ορθοδοξία / Ιερός Άμβων

π. Ραφαήλ Χ. Μισιαούλης, Ιεροδιάκονος Ιεράς Μητροπόλεως Ταμασού και Ορεινής, Θεολόγος

Ο γλαφυρός παραβολικός λόγους του Κυρίου, διοχετεύει μέσα από την απλότητά του, μία πραγματική συγκλονιστική αποκάλυψη. Αποκαλύπτει την αγάπη του Θεού και την τραγικότητα του αρρωστημένου από την έπαρση ανθρώπου. Στην παραβολή, αρχικά περιγράφονται οι ανέσεις ενός πλούσιου και παράλληλα οι αντιξοότητες ενός φτωχού, του φτωχού Λαζάρου. Οι δύο αυτοί άνθρωποι της παραβολής, ο πλούσιος και ο φτωχός, εκπροσωπούν ο κάθε ένας αντίστοιχα την τάξη στην οποία ανήκει. Δύο άνθρωποι οι οποίοι δεν είναι άγνωστοι μεταξύ τους, αλλά γνωρίζονται και σχετίζονται. Στην παραβολή και οι δύο αυτοί άνθρωποι παρουσιάζονται να βρίσκονται σε δύο χώρους και καταστάσεις. Στην επίγεια ζωή και στην αιωνιότητα.

Μεγάλο χάσμα υπήρχε ανάμεσα στον πλούσιο και στον φτωχό Λάζαρο όχι μόνο μετά τον θάνατό τους, αλλά από την παρούσα ζωή. Ο πλούσιος, του οποίου ούτε καν αναφέρεται το όνομά του υπό του Ευαγγελιστού, ζούσε μέσα στην χλιδή, είχε

φίλους τους οποίους καλούσε στο ανάκτορό του και τους παρέθετε πολυτελή γεύματα, πλούσιος στα κτήματα, στα εγκλήματα, στο χρυσό και στο δηλητήριο της αμαρτίας. Ενώ ο πτωχός Λάζαρος ζούσε μέσα στον πόνο και στην εγκατάλειψη, δεν είχε κανένα άνθρωπο στη ζωή παρά μόνο τα σκυλιά που τον περιτριγύριζαν με σκοπό να του αλείψουν τις πληγές του «καὶ οἱ κύνες ἐρχόμενοι ἀπέλειχον τὰ ἕλκη αὐτοῦ»[1]. Ο πτωχός είχε καταντήσει σκελετός στην όψη. Μεγάλες διαφορές υπήρχαν μεταξύ των δύο αυτών προσώπων. Ο πλούσιος ήταν άνθρωπος στο σχήμα, ενώ ο πλούσιος άγγελος στην ψυχή, πλούσιος στα υλικά αγαθά, αλλά με γυμνή ψυχή. Ενώ ο Λάζαρος πτωχός στα υλικά αγαθά, αλλά με λαμπρή ψυχή. Ήταν άνθρωπος της αγάπης και της υπομονής. Δόξαζε το Θεό και με τα ψίχουλα και ευγνωμονούσε τον ανώνυμο πλούσιο. Ο πλούσιος είχε ασφαλώς την δυνατότητα να κερδίσει τη Βασιλεία του Θεού και να καταστήσει την ευτυχία του ατελείωτη, με το να έδινε αγάπη στον πάσχοντα αδελφό του.

Το Ευαγγέλιο αποκαλύπτει την έκπληξη του πλουσίου. Στον άδη όπου βασανιζόταν ο πλούσιος, σηκώνει τα μάτια του και βλέπει από μακριά τον Αβραάμ. Αλλά δεν βλέπει μόνο τον Αβραάμ, αλλά και τον Λάζαρο μαζί, στην αγκαλιά του Αβραάμ. Ο πλούσιος ζητάει από τον Αβραάμ να στείλει το Λάζαρο να βουτήξει το δάκτυλό του στο νερό και να δροσίσει λίγο την γλώσσα του διότι υπέφερε στην φλόγα του άδη. Δεν ζητάει ποσότητα ύδατος, παρά μόνο μια σταγόνα που θα μπορούσε να κρατήσει το δάκτυλο «ἵνα βάψῃ τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου αὐτοῦ ὕδατος»[2]. Όπως ο φτωχός Λάζαρος έτρωγε μόνο ψίχουλα, έτσι τώρα ο πλούσιος θέλει να δροιστεί μόνο με σταγόνα. Και αυτό διότι όταν πάσχουμε υπερβολικά και η μικρότερη παρηγοριά λογίζεται μεγάλη. Ο Αβραάμ όμως αφού τον αποκάλεσε «παιδί μου» του εξήγησε ότι απόλαυσε τα αγαθά του στην ζωή του και ο Λάζαρος τα κακά. Τώρα υποφέρει ο πλούσιος ενώ παρηγορείται ο Λάζαρος[3].

Ο πλούσιος της παραβολής με όσο ακριβά και πολυτελή ενδύματα κι αν ντυνόταν ήταν στην κυριολεξία θεόγυμνος. Ο Αδάμ μετά την πτώση του, την απώλεια δηλαδή της λατρείας στο Δημιουργό του, της αγάπης στον συνάνθρωπό του και

της ιερότητας στην ύπαρξή του, ένωσε γυμνός. Ο πλούσιος είναι ένας Αδάμ που προσπαθεί να καλύψει το υπαρξιακό κενό της πτώσης με την ύλη, την σάρκα την καλλιέργεια όλων αυτών που τον οδήγησαν στην απογύμνωση. Έτσι το κενό μεγαλώνει περισσότερο και γίνεται η προσωπική του κόλαση.

Η σημερινή λοιπόν ευαγγελική περικοπή μας δίνει τη δυνατότητα να αναλογιστούμε πάνω σε κάποιες βασικές σταθερές τις πίστεως μας και του τρόπου που ο καθένας από εμάς βιώνει καθημερινά τη ζωή του μέσα στην Εκκλησία. Είναι πολύ εύκολο ιδικά στις μέρες μας να εντοπίσουμε ανθρώπους που κύριο χαρακτηριστικό τις καθημερινότητάς τους είναι η κατανάλωση των φυσικών πόρων αυτού εδώ του κόσμου. Χωρίς κανένα προβληματισμό για τις συνέπειες μίας τέτοιας στάσης ζωής μπορούμε όλοι μας να ξοδέψουμε αλόγιστα την παρουσία αυτού του κόσμου αρνούμενοι να δούμε ότι υπάρχουν κοντά μας άνθρωποι που έχουν ανάγκη και εκείνοι να γευτούν τους καρπούς που ανθρώπινος πολιτισμός παράγει και τελικά βρίσκονται στη γη για να ικανοποιήσουν όλους τους ανθρώπους. Αυτός που ζει νομίζοντας ότι όλα του ανήκουν, φτάνει στο σημείο να χάνει ακόμη και την ιδιότητα του προσώπου, αφού όπως βλέπουμε στη διήγησή μας ο πλούσιος δεν έχει όνομα, δεν ορίζεται ως ξεχωριστή προσωπικότητά, αλλά το είναι του εξαντλείται σε ό,τι απολαμβάνει.

Αδελφοί μου, ο Χριστός μας με την παραβολή αυτή, μας καλεί να βρούμε τον δρόμο μας. Μας παρουσίασε δύο τύπους ανθρώπων. Τον ένα που ονόμασε πλούσιο, για να τον αποφύγουμε, δείχνοντας μας μάλιστα την τραγική του κατάληξη. Τον άλλον που ονόμασε Λάζαρο, για να τον ακολουθήσουμε. Να γίνουμε δηλαδή και εμείς άνθρωποι που επικαλούμαστε καθημερινά το Θεό. Να στηριζόμαστε όχι στον εαυτό μας, όχι στις δικές μας δυνάμεις, αλλά σε Εκείνον. Να γνωρίσουμε τη σωματική και πνευματική μας αδυναμία και να καταλάβουμε ότι μπροστά στο Θεό είμαστε φτωχοί. Αυτό έκανε ο Λάζαρος και τώρα απολαμβάνει την χαρά του Παραδείσου. Ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος μας συμβουλεύει: «Ταύτην την παραβολή γράψετε πλούσιοι και φτωχοί. Οι μεν πλούσιοι εις τους τοίχους του σπιτιού σας, οι δε φτωχοί εις τους τοίχους της καρδιάς σας. Και εάν ποτέ λησμονηθεί, να την εντυπώσετε εκ νέου στη μνήμη σας». Αμήν.

[1] Λουκά 16,21.

[2] Λουκά 16,24.

[3] + Μητροπολίτου Φθιώτιδος Νικολάου, Εις επίγνωσιν Θεού, εκδ. Αποστολική Διακονία, β' εκδ. 1999, σελ.248-251.

<https://bit.ly/3DDqDnt>